הציתון

* שם זמני

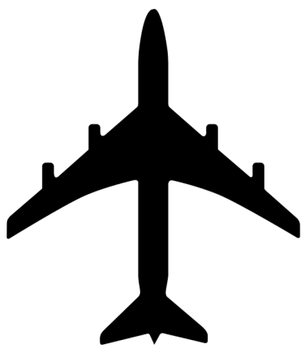
גיליון 2: מצב מלחמה, תיכון הניסויי, מרץ 2026

מה חושבים חתולי בית הספר / דביר יטבת

ביום שבת היום הראשון של המלחמה באיראן התחילה, חשבתי לעצמי על מה החתולים שנמצאים עכשיו בבית הספר שלנו חושבים על המלחמה ועל השקט שיש בבית הספר עכשיו. אז פתאום נזכרתי שחתולים מאוד אוהבים שקט וחופש פעולה במרחבם אבל עדיין אין הרבה אספקת אוכל. אז כן חלק מהחתולים מאוד מתגעגעים אלינו תלמידי בית הספר החטיבה והתיכון הניסויי.

שקט רועש / אחינעם מויאל

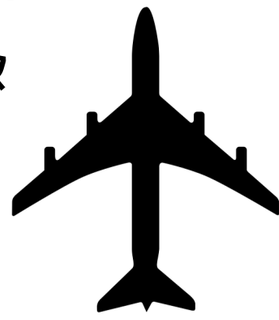
השקט רועש מאוד.
ולא רק מטילים ווירוטים והתרעות.
שקט שניתן מקום למחשבות לחדור, ולהרעיש.
שקט שמכריח אותך להתמודד איתן.
שקט שמשאיר אותך איתן לבד.
שקט שמשאיר אותך לבד.
איך כולם כל כך ביחד , ועדיין את כל כך לבד?
אולי השקט הוא זה שמזכיר לך עד כמה את לבד?
ולמה את לבד?
הרי את כל כך ביחד, אז למה את לבד?
שקט שגורם לך להתחרט שאי פעם רצית שיפסיק הרעש.
מי קבע שהשקט הוא הטוב והרעש הוא הרע?
הלוואי שיחזור הרעש.

המלחמות החשובות באמת

מאת: שמעון גלומנקו

אני לא יודע מה איתכם, אבל לי נשבר. זה לא רק החדשות או הכותרות המפוצצות, זה הגוף שפשוט מסרב לשתף פעולה. כל לילה אני נרדם לתוך שינה טרופה, וכל בוקר אני קם עייף יותר ממה שהלכתי לישון. ואז מגיע ה"זום". הם קוראים לזה "למידה מרחוק", אבל האמת היא שזה רחוק מאוד מלמידה. זה בעיקר מרתון של בהייה בריבועים שחורים בזמן שהראש נמצא בכל מקום חוץ מבחומר הלימוד.

יש מלחמות יותר קשות

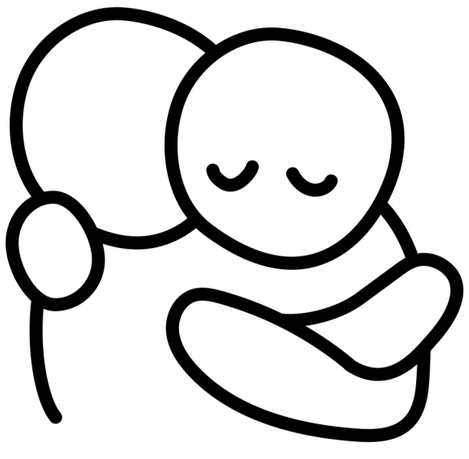
לכל מי שיש אחים, אתם מבינים בדיוק על מה אני מדבר. זו לוחמת גרילה בתוך הבית. אם אי פעם ניסיתם לגרום לאח או אחות להיות בשקט לחמש דקות - רק חמש דקות! כדי שתוכלו להתרכז בשיחה או פשוט לשמוע את המחשבות שלכם, אתם יודעים שזה קרב אבוד מראש. ההתערבות הבלתי פוסקת בשיחות, הרעש הבלתי נגמר, והבישרון המיוחד שלהם לעשות "דווקא" בדיוק ברגע הכי פחות מתאים. זו מלחמה שאין לה סוף כי אי אפשר באמת לנצח בה; אי אפשר לפטר אותם ואי אפשר להתפטר מהם. אתם מבינים שהמלחמה האמיתית היא לא בחדשות, היא בחדר ליד.

למה???

אחרי יום שלם של ריב שבו אתה מבין את קין, מגיע אירוע רב-נפגעים אמיתי: האמבולנס של שתיים בלילה. אתה בדיוק ברגע הזה שכמעט צללת לשינה, ואז הסירנה חותכת את השקט. בשנייה הראשונה אתה בטוח שזו אזעקה; הלב קופץ מהמקום, אתה מתעורר מייד בלחץ שיא, ורק אחרי רגע מבין שזה אמבולנס. השעה שתיים בלילה, הכבישים ריקים לגמרי, אין נפש חיה בחוץ – אז למה לעזאזל צריך את הסירנה הזו עכשיו? כנראה שלא ידעתי שמד"א זה בעצם ראשי תיבות של מפגן דציבלים אכזרי!!

רגעים קטנים של כוח / ליה

בזמן מלחמה החיים של אנשים משתנים מאוד. יש פחד, דאגה ותחושה של חוסר ביטחון. למרות זאת, דווקא ברגעים כאלה רואים כמה כוח יש לאנשים. משפחות מתחזקות יחד, חברים תומכים אחד בשני ואנשים עוזרים למי שצריך. לפעמים מחווה קטנה או מילה טובה יכולה לתת הרבה כוח ותקווה. גם בתקופות קשות חשוב לזכור שאנשים יכולים להיות חזקים ושבסוף התקופות הקשות עוברות.

אף אחד לא אוהב את המצב מלחמה הזה , גם אם זה כיף
להיות בבית געגוע לשגרה, לחברים להכל.
אבל אם משעמם לכם ממש
בואו להיות בעורכים של העיתון,
תשלחו/י לנו כתבה, מאמר, דעה
אנחנו נבדוק את זה ואולי זה יפורסם בגיליון הבא שלנו!!!

שאולי בן דב קויתי

מתכון לסינבון שמשאח את הלב

500 גרם קמח
חצי כוס סובר (100 גרם)
25 גרם שמרים טריים (או 8 גרם
שמרים יבשים-כף)
ביצה L

נתחיל בהכנת הבצק- בקערה המיקסר עם וו לישה נניח חלב, שמנת חמוצה, סובר, ביצה, שמרים וקמח. נפעיל על מהירות איטית כ5, נוסיף את המלח והחמאה בהדרגה ונמשיך ללוש כ2 דקות נוספות. נעלה את עוצמת המיקסר למהירות בינונית ונמשיך ללוש כ10 דקות עד קבלת בצק חלק ואחיד. נכסה את הבצק ונניח להתפחה עד הכפלת הנפח (כשעה). בנתיים נכין את המילוי- בקערה נניח סובר חום, סובר לבן, קינמון וחמאה רכה ונערבב הכל למשחה אחידה. לאחר שהבצק תפח נחלק ל2 חלקים שווים, כל חתיכת בצק נרדד על משטח מקומח למלבן דק בגודל אחיד ונמרח שכבה מהמילוי קינמון, נגלגל לרולדה ונפרוס את הרולדה לחתיכות בגודל 3 סנטימטר. נניח את הסינבון בתבנית מתאימה, נכסה אותם ונתפיח על הכפלת הנפח כ35 דקות. בזמן שהסינבון בהתפחה נכין את הזיגוג- נערבב יחד חמאה רכה, אבקת סובר וגבינת שמנת למרקם חלק ואחיד. נחמם תנור ל170 מעלות, חימום עליון-תחתון
ונכניס את הסינבון לאפיה של כ35 דקות עד שהם שזופים ויפים. נוציא ונצנן בחוץ. לאחר שהוצאנו מהתנור נצנן אותם כמה דקות בחוץ, ובאשר הם עדין חמימים נצפה בגלייז גבינה.
זה הכל, תהנו!

קלת חידות לנשמה

מה תמיד עולה אבל אף פעם לא יורד?
תשובה: הגיל שלך

יש לי ערים בלי בתים, נהרות בלי מים ויערות בלי עצים. מה אני?
תשובה: מפה

מה נשבר כשאומרים את השם שלו?
תשובה: הדממה

הוא השני למלך,בלעדיו אין מלכה, בלילה יש שניים וביום אף אחד
תשובה: האות ל'

כאשר צריכים אותו משליכים אותו, כאשר לא צריכים אותו אוספים אותו
תשובה: עוגן

הוא יכול להרים 100 טון עצים ויותר, אבל חצי שקל הוא לא יכול.
רמז: אפשר לראות דרכו בעיוות
תשובה: מים

ימים במלחמה / י.ש.מ

בימים של מלחמה לא הכי נעים, לפעמים האזעקות חזקות ולפעמים חלשות כי הם רחוקות, לפעמים שומעים את הבומים כאילו זה ממש לידך ולפעמים לא שומעים בכלל. לי הכי כיף זה עם השכנים: השכנה הזקנה מלמעלה של הבניין תמיד מספרת סיפורים שהיא הייתה צעירה, למשל שהיא הייתה בין הראשונים לטעום קוקה קולה בישראל, כי היא היתה מנקה בבית של מישהו שעבר מאמריקה לישראל, או השכנים מהבניין האחר שתמיד באים אלינו, לא כמו כל הבניין שלהם, הם באים כי הם אוהבים אותנו, או השכן מלמטה שתמיד נראה מסתורי... אני אוהבת - שתמיד הכלבה שלי חושבת שזה סימן לטיול, או שאין בית ספר לאיזה שבוע ואני יכולה להיפגש עם חברות, שאני יכולה לעשות מה שאני רוצה בזום כמו לשמוע מוזיקה או לדבר עם חברה בטלפון בלי שאף אחד יפריע. אני עצובה על זה שיש חיילים שעושים הכל בשבילנו, אפילו לא מקבלים את התודה שמגיע להם, או על זה שהם מקריבים אותם בשביל ישראל, תרגישו טוב ותשמרו על עצמכם.

השעמום שמכרסם כתולעת / חובב כתיבה אני תלמיד בתיכון, אני מחשיב את עצמי כאדם יחסית חברתי ובימים האחרונים, אני מרגיש כמו עלה המתכרסם על ידי זחל, מה שפעם ירוק עכשיו נבל, והופך מעלה לצעיף ישן שנשכח בארון שמתכרסם על ידי העשים. אני גר מחוץ לעיר אז מקור החברה המרכזי שלי היה הלימודים, בין אם נהנתי בשיעור או לא, תמיד היה לי כיף עם חברים. למרות שכבר הורחקנו בעבר כמו בשבעה באוקטובר, בימים אלה אני מרגיש משהו שונה, עם הלחץ של הלימודים לבגרויות וההתקדמות שלנו לסיום התיכון דווקא עכשיו הוא הזמן החשוב ביותר לחברה לדעתי, אבל פשוט אין. בזומים אני היחיד באמת שפותח מצלמה או מדבר ולא הרבה מדברים בוואטסאפ, אני מרגיש כאילו לגמרי נקטעתי מהחברה. אבל זה לא רק חוסר חברה, בבית אין לי מה לעשות, פה ושם מפרסמים משימה בקלאסרום שאני מסיים מהר, וחוץ מזה רק מחשב ומחשב ולקשקש במחברת ולישון. אני לגמרי איבדתי תחושת

זמן, רגע אחד 10:00 ורגע אחר 15:00, אני צריך לבדוק בטלפון איזה יום היום. המילה הכי טובה לתאר את המצב שאני בו היא לצערי "ריקבון".

אני בקטע הזה רציתי לדבר על איך אני מרגיש בימים לא ברורים כאלה שבהם קשה לי לתקשר אם חברים, גם אם אני לא השתמשתי במילים יפות או בכתיבה מופלאה, אני מקווה שמישהו באמת יקרא את זה כי ברגע כתיבה היא מפלט בשבילי ואני מאמין שעצם המחשבה שיש מישהו שרואה אותה כבר משפר לי את מצב הרוח,

 גם אם היא לא כל כך טובה.

מלחמה מוזרה / ילד של פעם

מלחמה מוזרה לא
מבין מה נסגר היא
עולם שלישית או
נגמרת מחר

מסתתרים במקלט כמו
עכברים מותשים
ומחסלים אייטולה בן
כמעט תשעים

מלחמה לא נורמלית
עם שהתרגל כבר
שנתיים וחצי בסיפור
אחר

מי כתב ת'סיפור או מי
פה מאלתר לא יודעים
מי אנחנו אבל בסוף
נתעורר - - -

מהחלום ההזוי כמו
אגדה רחוקה אבל
הוא כאן ואיתנו אנחנו
לא אותו דבר

משפחות משתנות
ילדים מתבגרים
יותר מהר בטוח
מבשנות התשעים

מלחמה מוזרה לא
מבין מה נסגר היא
תביא נחמה או
מעגל לא נגמר